अनाक्रम्य जगत् सर्वं नो सन्ध्यां भजते रविः ॥ ४४० ॥
श्लोकेनात्मगतं तेन पठितेन महीभुजा ।
सा कलाकुशलाज्ञासीन्महान्तं कञ्चिदेव तं ॥ ४४१ ॥
गन्तुकामं च तं प्रातर्नृपं प्रणयिनी बलात् ।
अर्थयित्वा चिरं कालमप्रस्थानमयाचत ॥ ४४२ ॥
एकदा वन्दितुं सन्ध्यां प्रयातः सरितस्तटं ।
चिरायातो गृहं तस्या ददर्श भृशविह्वलं ॥ ४४३ ॥
किमेतदिति पृष्टाथ तमूचे सा शुचिस्मिता ।
सिंहोऽत्र सुमहान् रात्रौ निपत्याहन्ति देहिनः ॥ ४४४ ॥
नरनागाश्वसंहारः कृतस्तेन दिने दिने ।
त्वया दूरं चिरायाते तद्भयेन समाकुलाः ॥ ४४५ ॥
राजानो राजपुत्त्रा वा तद्भयेन विसूत्रिताः ।
गृहेभ्यो नात्र निर्यान्ति प्रवृत्ते क्षणदाक्षणे ॥ ४४६ ॥
तामिति ब्रुवतीं मुग्धां निषिध्य च विहस्य च ।
सव्रीड इव तां रात्रिं जयापीडोऽत्यवाहयत् ॥ ४४७ ॥
अपरेद्युर्दिनापाये निर्गतो नगरान्तरात् ।
सिंहागमप्रतीक्षोऽभून्महावटतरोरधः ॥ ४४८ ॥
अदृश्यत ततो दूराडुत्फुल्लवकुलच्छविः ।
अट्टहासः कृतान्तस्य संचारीव मृगाधिपः ॥ ४४९ ॥